

Uši a Vítr

číslo 3

měsíčník

březen 2007

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetus Via, s podporou sdružení Sopol Productions

Zápasil jsem sám se sebou o sebe

Rozhovor, sestavený z citací slov Josefa Šafaříka (1907-1992), filosofa-esejisty, autora knih Sedm listů Melinovi a Cestou k poslednímu, zapsaných v denících J. E. F. (1972-87). Dodatečně doplněno otázkami.

Myslíte si, že se vám podařilo v životě vykonat vše, co jste vykonat chtěl?

Zápasil jsem sám se sebou o sebe. Mohu říci, že ta práce nebyla marná. Moje zápolení a práce směřovaly k tomu, vyznat se sám v sobě, dojít jistého poznání smyslu svého vlastního života. Chtěl jsem se postavit na vlastní nohy, ne být postaven někým jiným, zvnějšku. Má cesta není recept, ani návod. Myslím, že jsem došel až tam, kam jsem mohl dojít. Nic podstatného jsem nezanedbal.

Vaše dílo ve své finální fázi pojednává především, zjednodušeně řečeno, o původu a působení moci. Dovedete si představit, že moc může být chápána také jako jeden z darů Božích? Jak byste poblížel na takový aspekt moci?

Každá moc korumpuje. A čím větší moc, tím více korumpuje. Absolutní moc pak korumpuje absolutně. Moc jako „dar Boží“? Víte, Amiel říká, že víra je jistota bez důkazů. Víra, pokud zůstane sama sebou, pokud nezačne dokazovat, je neporazitelná.

Jak nahlížíte onu křesťanskou „zabydlenost“ za maskou slov bez žitého obsahu, úkonů bezmyšlenkovitě vnějších?

Mohu říci, že nejvíce křesťané, a zřejmě vůbec nejvíce katolíci, kolem mne vřdycky chodili jako pávi. Bylo to, jako by se nějací nebešťané dívali někam hluboko do plamenů pekelných. To dílo, které leží

Josef Šafařík na setkání přátel u Z. Kopřivy, v Brně, na Leninově (nyní Kounicově) ul. č. 76/IV, 1987

přede mnou na stole (*Cestou k poslednímu, vydáno v r. 1992, pozn. red.*), jsem nepsal proto, že bych chtěl něco takového psát, ale proto, že jsem nemohl jinak. Psal jsem je jako křesťan, který tímto chtěl ostatním křesťanům osvětlit úskalí jejich životní praxe, vyšlapaných cest. A přesvědčení, jak jsem k nim sám zákonitě dospěl. Je to výpověď, kterou jedinou jsem pro sebe shledal pravdivou a nutnou zaznamenání. Psal jsem jen to, co jsem musel napsat za sebe, ve své životní situaci, se svými životními zkušenostmi a svými teoretickými a jinými pochybnostmi.

Všude zdůrazňuji povinnost myslet, stejně tak křesťana jako každého člověka, bez lži, bez sebeklamů, bez zafixovaných vzorců. Kdosi řekl, že když člověk myslí, Bůh se směje. Četl jsem Bibli bedlivě, a nikde jsem nenašel, že by se Bůh smál.

Tato kniha vyjadřuje názor autora jako křesťana, a to jako křesťana právě v dnešním světě. Uplynulo už skoro druhé milénium od příchodu Kristova a je stále těžší rozlišit křesťana od nekřesťana. Působení křesťanova v dějinách, ať už smýšlí soukromě jakkoliv,

J. Š. v době práce na knize *Sedm listů Melinovi, čtyřicátá léta 20. stol., Brno, Grohova ul. 6/IV*

je vlastně zkorumpováno mocí jako život kteréhokoli člověka v dějinách. Tato bytostná schizofrenie nejenže nesignalizuje tisícileté království Kristovo, které tady přece dávno již mělo být, ale naopak současnou hořkost krize identity člověka jakožto bytosti – s porovnáním s autenticitou stroje ve světě techniky – hrůzyplně neautentické. Křesťan se v dějinách zabydlel, jako by to odpovídalo jeho křesťanskému přesvědčení. Když jsem byl v Itálii a viděl jsem první jeptišku, jak se za volantem auta prohání Svatým měsícem, uvědomil jsem si, že křesťanům se stává pravým bohem – bůh z mašiny: deus ex machina.

Papež Pius XII. kdysi řekl, že tragedií naší doby není to, že lidé hřeší, ale to, že se ztratil samotný pojem hříchu. Dnes se nemyslí ani na hřích, ani na odpuštění. Ani jedno ani druhé nemá smysl. Jaký je váš názor?

V křesťanství je nebezpečí příliš snadného odpuštění. Pokud se ztratí věc nenahraditelná, nemělo by to být odpuštěno. Protože je to krádež na smrt! Ale kam vede cesta světce? Je silná absurdnost v tom, ošetřují-li nemocné právě světci. Nemocný se chce uzdravit, kdežto světec mu přeje více, přeje mu něco lepšího. Soucit a láska jsou antagonismy. Soucit doprovází ke smrti. A naděje – to je zkušenost přímou klinická – je nacházena až na samém dně beznaděje. Je známo, že těžce nemocní lidé strašně si během celé choroby zoufají, ale není-li už vůbec žádná naděje, není-li už vůbec žádný záchranný bod, ve chvíli naprosté beznaděje, svitne jiskra opravdové naděje.

Mohl byste se vyjádřit k výchozím motivům, které stály na počátku vašeho nejrozáhlejšího díla, jehož rukopis máme před sebou?

Tato kniha byla inspirována a tvarována především Prahou, pražskými lidmi – i když byla napsána v Brně. Byla psána vlastně čtyřicet let a dá se říci, že pražský zájem a pražští přátelé měli na její tvar i obsah větší vliv než region, ve kterém vznikla. Na Moravě takováto objednávka nikdy nebyla.

Záleží vám na tom, jak bude vaše kniha vnímána a pochopena?

Tu knihu jsem nenapsal proto, že bych ji chtěl napsat, nýbrž proto, že jsem ji napsal musel. Rád bych, aby se křesťané zamysleli nad tím, co zameškali, že jsem takovou knihu musel napsat. A všechno, co jsem napsal, směřuje k vypořádání se s mocí.

Máte už nějaké reakce?

Víte, Havli jsou lidé veřejní. Všechno, co dělají, je veřejné. Oni nemají žádné soukromí. I ten jejich byt je průchozí. Tam se k tomu může dostat ledakdo. A už mám i odezvy: Nějakému... tuším, Sokolovi... to prý nesedělo.

Já jsem tu knihu nenapsal, abych někoho přesvědčoval. Ale mohu brát v úvahu názor na ni jen od toho, kdo ji dočte do konce. Některé závěry uprostřed knihy nejsou ještě definitivní. O závěrech, ke kterým jsem se dopracoval na konci, jsem neměl tušení, když jsem stál na začátku knihy. Chtěl jsem napsat knihu o podstatě a původu moci. Chtěl jsem psát objektivně, ale tady u nás nejsou podmínky objektivní, protože jsou ujařmení, pod botou, jak nekřesťané, tak křesťané. Proto by se možná zdálo, že jim, křesťanům, ještě přitěžuju. Ale lidé na západě mluví mezi sebou svobodně. Tu knihu je potřeba chápat v objektivních podmínkách.

Kdy byste ji chtěl dokončit?

Já už s tím nic dělat nebudu. Je to „cesta k poslednímu“, tedy cesta ne-

ukončená. Není to hotové, není to poslední, protože závěrem knihy cesta nekončí. Ta bude neuzavřená do smrti.

Mohl byste formulovat svůj názor na tzv. poslední věci člověka, ve smyslu náboženském? Musel bych odpovědět: Tady nejsem kompetentní.

Vedle otázek moci vaším dalším hlavním tématem vždy byla situace vědeckotechnické civilizace a kritika vědy, jejíž postupy vedou k „likvidaci světa“. Dal by se váš názor vyjádřit stručně?

Atomizování vede k rozkladu světa „poznáním“, a uvolňuje tak energii, kterou potřebuje pro svou práci. Rozkladem mrtvého světa ničí svět živý. Věda je jako had, který požívá svůj vlastní ocas. Ke svému působení potřebuje energii, kterou získává ničením světa. Její činnost je paradoxem. Evoluce vědy se uskutečňuje za předpokladu entropie.

Ve vašem díle mají důležité místo otázky umění, krásy, tobo, čím život člověka se odlišuje od vegetace. Také často užíváte slovo kýč. Čím se kýč od umění odlišuje?

Když jsme byli v Syrakusách, viděli jsme tam obraz, původně prostou devocionálii, reliéfní odlitek z pálené hlíny, Panny Marie Syrakuské, který ronil skutečné slzy. Ale prostá věřící, která se k tomu obrazu modlí, může vidět čistou krásu! Jde o to *co*, ne *jak*. Dítě když maluje, maluje vždy *něco*, ono *co*, které nemůže být nikdy kýčem. To *jak* už je přidáno.

Když došlo k fetišizaci umění, začalo docházet taky ke krádežím. To by ještě např. barokní člověk nemohl pochopit. Když udělal anděla a někdo by mu ho vzal, tak by si udělal jiného anděla, jinou Panenku Marii. Ten zloděj tehdy by ještě z barokního chrámu neukradl *nic*. Teprve když se Umění začalo fetišizovat a začalo se prohlašovat, že všechno lze koupit a jde jen o to, kolik to stojí, toto *co* tady už úplně mizí. To je tajemství kýče. Kýč, tam je klíč. Jakmile kultura po dlouhém a pomalém nástupu dosáhne prudce svého vrcholu, své dokonalosti, mizí, je zničena. Už nejde o to *co*, ale o to *jak*. Já vždycky, když se před kupou papírů dostanu k *jak*, okamžitě vstávám od stolu. A řekl bych to třeba ještě jinak: David ve florentské Akademii je výsostné dílo umění. David před florentskou Signorií je ukázka znamenité řemeslné práce. Tisíce Davidů na florentském tržišti je pouhá prefabrikace kýče.

Ve kterém z minulých století byste chtěl žít? V takovém, v kterém se nejvíce válelo.

Sépiovou kostí

Takový obyčejný den mezi Louny a Brnem

Ponořen do touhy po samotě sedím doma konečně sám, když tu zdá se mi, že mi cosi chybí, ne kolem – ale ve mně – řvoucí prázdno. Přesto, že rokenrol duní a den je prosycen decibely. Chuť po písmenech a moudrých slovech mě přivádí ke knihovně – беру do ruky knihu, první, která mi přijde pod ruku, jen tak, pro to spočinutí alespoň chvíli v bělostném tichu. Namátkou vyndávám Šafaříkovy Dopisy Melinovi, dárek od brněnského přítele. Moc komplikované na tento odpolední čas, na vnitřní rozháranost, na rozpaky, kterak prožít smyslupně den, před ještě hraničním rozhodnutím, kam se dnes převážá: zda mě vystaví slunečné radosti, anebo ponoří do šerého polosvěta stesku. Dělán si čaj. Mám kupodivu volno a před sebou ještě tolik času a tolik úkolů k dokonání. Brouzdám pokojem, čaj uvařen, další CD hraje, industriální hluky protínány hlasem básníka, přesto cosi mě nenaplnuje, zneklidňuje – možná je to ten hlas volající na poušti, možná ta poušť uvnitř mě samého. Tady, v mé pozlacené voliře maloměsta, „nikde nikdo“, jen hlas té básně, která ve mně ten známý a ne-náhlý smutek pomalu prohlubuje. Stýská se mi po vás, mojí básníci a průvodci životem, mí karnevaloví kumpáni. Beru psa a jdu ven, sám, tak báječně sám, černá tuš nekonečných pochyb o světě se pomalu rozlévá po pijáku duše. Manželka je v práci a pes, pes ten nikdy neurazí, neštěká, nemňouká... Dám si becherovku, bude dnes pozdnější večere, aspoň mi vytráví. Sice jsem od rána nejedl, ale o to více přijde jídlo k chuti a navíc kolem té hospody jdu tak jako tak. Zcela nová mladá servírka na praxi je podešena, jsem její první zákazník v životě, jak říká. Chudák holka. „Becherovku? Máno, kde je becherovka?“ halasí na celou hospodu, plnou obědvajících úředníků z radnice. Kolegů „z procesu“ vlastně. Třesoucí se rukou, nekonečně dlouho a pečlivě nalévá mi panáka, úzkostně se snažíc dodržet míru. Jsem na ní zvědav za rok. Rychle 30,- Kč a becherovka vypita. Utíkám pryč od mlčenlivého údivu zvědavců. Ještě že mám psa po boku, ten mě vede ulicí nahoru, až k parčíku, k další hospodě. Ta se jmenuje kupodivu Domov. „Becherovka došla,“ praví sešlá a zkušená obsluha za výčepem. „Tak slivovici,“ jak mě naučil Magor. „Jen jednu slivovičku na zahrnutí té pošmournosti...“ Vracím se domů a jdu zpátky kolem první hospody. Takže becherovku... Kupodivu mám u sebe peníze, které jinak nenosím, protože vlastně nemám co si kupovat. Dám si v klidu becherovku, chvatně žeroucí dav je našťástí pryč. Ruka učnice je klidnější, zřejmě už mám v podniku

dobrou pověst. Slivovice, slivovice – moc mi nejela, jestlipak mají tam nahoře taky meruňkovici, myslím na to, když táhnu psa zase k parčíku, Domovu vlastně. Chudák, jistě se pořádně nevyvenčil! Ano, meruňkovice na skladě! Kamarádi, kde všichni jste? Daleko, tak daleko. „Nevadí vám pes v hospodě? Tak to si na chvilku sednu.“ Meruňkovice je výborná, dám si k ní pivo. Když tedy pes v lokále nevadí... Ostatně, v tuhle časně odpolední hodinu jsem tady stejně skoro sám, jen pár řemeslníků stojí u automatu, osamělá tupost všedního dne mnou úplně cloumá.

Sedím a vzpomínám na ty moje kamarády, kteří jsou rozeseti po celé republice, po celém světě. Jedna meruňka za I. M. J., jedna za Pavla Z. a další za VrBr a kočičho Krejcaru a taky jedna za Jef... Copak asi dělá, co nového chystá ten dělník potulných komediántů? Telefonuju: „Ahoj Eriku, co děláš? Nepotřebuješ něco?“ Skrze přepálené meruňky ke mně sestoupilo poselství lásky, slovo milosrdenství, chtěl bych konat dobro, tak moc se mi po vás, bratři, stýská, být někde blízko u vás, vyběhnout před dům a potkat se s vámi a obejmout vás a pak dlouze mlčet o stejných věcech. „Nepotřebuju nic. Sedím v hospodě v Brně. Koukej po Velikonocích přijet na Potulného dělníka, nebo si pro tebe přijedu já a rozkopu ti držku,“ do sluchátka svým naléhavým hlasem přes hlučící lokál křičí Jef. Co já si bez vás jenom jednou počnu?

Inu – časoprostor se protnul, pozvedám půllitr a imaginárně a proti zdi si přitukávám s jemným a citlivým poetou kdesi v Brně. Už se nemohu dočkat dalšího non-stop setkání v moravské metropoli, kde umění je prosyceno skrze stoly polité pivem, čpí vířícími básněmi a vše voní nekonečnými hovory bez užitku... Kamarádi, mám vás rád.

„Ano, dám si ještě jednu...“

Jdu pomalu domů, stále věrně doprovázen psem, lehce přší, stmívá se, je mi krásně, čas i smutek ubiti k nepoznání.

Vybírám poštovní schránku, tam nové číslo časopisu Host. Číslo věnované Josefu Šafaříkovi a uvnitř přetékející můmi kamarády, Erik a Magor na několika fotografiích, Jiří Kuběna na Bítově, kde jsem díky jeho laskavosti trávil nádhernou dovolenou, Jan Koblasa, který mi věnoval několik grafik, Václav Havel, můj prezident... Ano, zázraky se dějí denně... Špatně se mi čte, i když zavřu jedno oko. Vycházím tedy opět do stárnoucího dne...

„Ano, dám si ještě jednu. Pejsek už zůstal doma.“

Lábus, v Lounech 21. 3. 2007

Programy – Plány – Anonce – Glosy

Jindra Holubec

Industriální folkař – zjevení ze severu, plešatý chlapík s neskrývanými ambicemi a srdcem na periferii. Že tahle spojení nejdou dohromady? Pak neznáte Jindru Holubce.

Jen zdánlivá je disharmonie jeho hudebního projevu, víceméně řvaného, s elektrickou kytarou a bráchou (Michalem) na basu za prdelí. Představte si mutaci Ivy Bittové a Květoslava Dolejšího a máte zde v hrubých rysech Jindru Holubce. Frajera, který hudbu miluje a dává do ní maximum, je skálopevně přesvědčen, že prorazí, dle vlastních slov „chce něco dokázat“. Žhavým kandidátům vyfoukl vítězství na Malé alternativě, účastnil se řady populárních soutěží sponzorovaných nadnárod-

ními koncerty (např. Nokia Garážmistr a další), na druhé straně zahraje ve sklepích bez akustiky, vydává na koleně vyrobená cd, která ani nevozí po koncertech, ani je neposkytuje oficiálním distribucím. Nemá managera a o smlouvě s OSA nechce slyšet. Tyhle věci nechává plynout, nezabývá se malichernostmi, hraje a žije. Po mámě z poloviny cikán, každým coulem bohém, nikoli však Bohem zapomenutý, naopak obdařený obrovským talentem a velkým srdcem. Přijede s bráchou za jízdenku na vlak – je-li na ni a pokud není, o peníze se nehádá. Nad ránem na baru se rozpovídá o kulinářském umění a přízná, že „strašně rád žere a hulí“. Co jiní předstírají, Jindra má v sobě. Vedle skvělého muzikanta tu stojí i ryzí chlapík,

ač pro hlavní proud (ve všech smyslech) zůstane těžko stravitelným podivínem.

Fido

Festival poesie Potulný dělník bude v Brně v klubu Boro od čtvrtka 12. do soboty 14. dubna • Čtu ve starých novinách rozhovor s Martinem Dohnalem s názvem Brno v kultuře prohrálo skoro všechno: „*Jsme vzdálení nejen Praze, ale jsme taky několik tisíc kilometrů od Vídně, od Bratislavy, Budapešti... o jakém středoevropském prostoru to vlastně mluvíme? Žijeme v Nové Kaledonii, v Tasmánii.*“ (LN 19/8/2004) • Omylem čtu na pozvánce, že jedna slavná hudebnice prošla šampaňským výcvikem, mělo být – šamanským, eh, ta esoterika.

j. e. f.

Dílna

Mroš & The Voices

Výborná kytara, tvrdé ryfy Mroše, rostlého v metalu, industriální hluky v pozadí. Howado zpívá, deklamuje a skáče jak šaman kolem bubnů a krabic se samply – originální úderka z Havířova MROŠ & THE VOICES je nářez, který si nenechte ujít!

Nasamplované zvuky zapadnou do soundu kapely jako čep do hřídele, buď rytmicky podpoří nebo svým zvukem překvapivě oživují hudební prostor. Skladby sobě nejsou podobné, každá je experimentální, od klidnějších až po hřmící vlny... Když už se má tahle hudba nějak pojmenovat, v recenzích zaznělo: elektronik metal projekt/alternativ-core...

Vznik kapely v r. 1996. Nejdříve duo: Radim „Mroš“ Vaněk (ex Hector) – kytara / Standa Hovadík (Barvy Lucky) – bicí, zpěv. Záhy se k nim přidal Rosta Pope na basu (PBK Blues, Velvet Bloud). Vznikl demáč, ze kterého posléze kapela čerpala materiál na první CD 96,880 G, které vyšlo vlastním nákladem roku 2000. Během nahrávání ve studiu Barbarella za bicí usedl Ivan Laněk a Howado se mohl věnovat zpěvu a perkusím. V r. 2001 další změna u bicích – Lukáš Krejčí, a po roce ho nahradil Láda Říha (Hypnotic Scenery, Galactic Industry). V této sestavě se natáčelo druhé – CD s názvem THANX (2006).

V létě 2006 basistu Rostu Popeho vystřídal Jirka Štverka (Fire dog, Olgoj Chorchoj, Marxova tchyně) a bubeník Láda Říha se rozhodl odcestovat za hranice hledat štěstí jinde. Na základě těchto skutečností učinila kapela zásadní rozhodnutí zůstat jen ve třech. Takže momentální sestava je:

MROŠ – guitar / ST. HOWADO – voc, drums, percussions / JIRKA 4 ŠTVERKA – bass.

(Odpovídá St. Howado)

Jak tvoříte hudbu?

Donedávna jsme si s Mrošem dělali demáče na PC, kde jsme si simulovali

rytmus, basovou linku, základy hlasu i samply, které by měly skladby vyplňovat. Až potom jsme to zpracovávali se zbytkem kapely ve zkušebně. Až s odchodem bubeníka Ládi a výměnou basisty jsme začali dělat vše rovnou na živo ve zkušebně, což dalo naší tvorbě další rozměry.

Kdo kouzlí s těmi samply?

Tímhle se zabývám já.

Kdo texty?

Texty používáme pouze jako doplněk. Není to podstatná věc naší hudby. Své pocity vyjadřujeme výhradně prostřednictvím hudby. Když nějaké použijeme, tak jsou to jen fráze, většinou vytažené z naší oblíbené zábavné anglické frazeologie pana Václava Hnátka z roku 1945. Některé jsme si ale vymysleli i sami. Na nové nahrávce dost používám i citoslovce typu: RATATA, ŠALALA apod.

Kde se vám dobře hrálo v poslední době...?

Vždycky je výborný koncert v Hudebním Bazaru (Ostrava). Tam se hraje opravdu moc dobře.

Chystáte další nahrávky?

V lednu jsme natočili 8 skladeb, které jsou teď v posledním stadiu úprav, a co nevidět je vypustíme do světa. Nebudeme ale oficiálně vydávat CD, protože je to nákladná věc. Navíc v době Internetu a MP3 se nám to zdá i docela zbytečné. Radši to dáme zdarma ke stažení na náš web: <http://mrosand-voices.wz.cz>.

pm

Z recenzí na Mroš & The Voices

Havířovští Mroš and the Voices, kteří se představili jako první učarovali svým smyslem pro náročnou experimentální a psycho hudbu, která jim snad byla implantovaná do mysli u příležitosti dovolené na Marsu.

Basák a bubeník – seřízení cyborgové, kteří si ulítávají na svých technických finesách, kytaristu bych přirovnal k Michalu Pavlíčkovi a zpěvák, to je kapitola sama o sobě. Kromě řevu, zpěvu a deklamace hrál na elektronické bicí, sólo šroták a djembe. Nesourodost pohybů jeho rukou, ale přesto přesný rytmus,

který dopasovával k už docela komplikovaným rytmům bubeníka, plnění role zpívajícího frontmana a šamanského tanečníka přivádělo přihlížející k obdivnému přiznávání vysokých kvalit nejen této osobě, ale celé tlupě opravdu výborných muzikantů.

Zaškatulkovat tuto formaci nebude zrovna jednoduché. Proč bych to měl dělat? „Mroži“ hrajou hudbu, kterou se musí vnímat, koncentrovaně si ji prožít a nejenom jednou. Pamatujete na scénu z filmu „Rok dábla“, kde veme Jaz Coleman chlapy z Čechomor na rádobu poušť a u táboráku folklóristy ztripuje? Tak si představte, že by místo Čechomorů vzal Jaz na toto místo Pražský výběr, nacpal do nich nějaký matroš, který vyvolává psychedelické zážitky a dirigoval jejich společnému jamu. Možná, že by to znělo právě jako tvorba Mroš and the Voices.

Koncert v Těšínském klubu

LIBERTE, 16. 6. 2005

Když tak člověk poslouchá Havířovské eklektiky MROŠ & THE VOICES, hlavou se mu nepřetržitě honí myšlenky o hrubé nespravedlnosti české popmuzikální branže. Jak je možné, že tenhle hyperoriginální spolek dodnes zná – když to záměrně přezenu – jen hrstka zasvěcených? Jak to, že jeho znamenité šest let staré první album 96,880g prošlo takřka bez povšimnutí? A jak to, že o druhé album neprojevil zájem žádný vydavatel a muselo uzříť světlo světa jen v podobě „samovypalového“ CD-R (a tudíž se ocitnout v rubrice „demo“)? Přitom MROŠ & THE VOICES jsou, troufám si tvrdit, exportní záležitost, jež neosahaností svého přístupu dalece překračuje hranice zdejšího značně nepůvodního a neprogresivního hudebního prostoru!

Na THANX jdou MROŠ & THE VOICES ve svém odvážném crossoverovém pojetí ještě dál než na debutu. Tvrdý rock, samply, naléhavý vypjatý vokál, to známe i odjinud – ale do toho ty nebláznivější alternativně experimentální postupy a drobné výpůjčky ze všech možných i nemožných žánrů, aniž by výsledek působil jako nestravitelný blivajz.

Pánové, moje hluboká úcta.

Petr Korál, ROCK&POP, srpen 2006

Tiráž

Uši a Větr č. 3, březen 2007 • noviny Potulné akademie • vydává Proximus, o. s., v nakladatelství Vetus Via, s podporou Christiania, o. p. s. • vychází poslední úterý v měsíci • adresa redakce: Vetus Via – Proximus, Pod Kaštany 28, 616 00 Brno, tel. 549 240 676, mobilní telefon 602 875 883 • za redakci odpovídá J. E. Frič • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 16123 z 20. 7. 2005 • cena 5,- Kč •